

volána přípravy pro volbu učiniti, dal voličům z osady P. věděti, že se této volby účastniti nemají.

Č. 4881.

Státní zaměstnanci (Slovensko): * Zákon č. 269/20 neposkytuje opory pro právní názor, že v š e c h n y otázky, týkající se poměrů býv. uherských státních zaměstnanců (zejména také účinnost pensionování podle § 6 cit. zák.) musí býti upraveny nejpozději ke dni 1. července 1920.

(Nález ze dne 8. září 1925 č. 16.406).

V ě c: Michal E. v Košicích (adv. Dr. B. Mautner z Prahy) proti ministerstvu pošt a telegrafů (min. rada Jar. Matoušek) o pensijní požitky.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se provady řízení, pokud jde o výši pensijních požitků, a pro nezákonnost, pokud jde o ustanovení účinnosti pensionování; jinak se stížnost odmítá jako nepřípustná.

D ů v o d y: St-I byl v době státního převratu poštovním podúředníkem u státního poštovního úřadu v Košicích, ustanoveným býv. uherským státem, složil slib věrnosti republice čsl. a účastnil se stávký státních zaměstnanců, která vypukla na Slovensku 14. února 1919; od 14. pokud se týče 22. února 1919 nekonal službu. Dne 26. června 1920 podal st-I u min. pro Slov. žádost za převzetí do čsl. poštovní služby, případně za pensionování. Rozhodnutím ze 14. července 1924 sdělilo min. pošt ředitelství pošt v Košicích, že nevyhovuje žádosti st-Iově, aby byl převzat do čsl. státní služby poštovní, a že jej dává podle § 6 zák. č. 269/1920 na trvalý odpočinek. Týmž rozhodnutím uložilo min. pošt jmenovanému ředitelství, aby vyrozumělo o tom st-Ie a aby mu se souhlasem gřř v Bratislavě vyměřilo od 1. července 1920 t. j. od 1. dne měsíce následujícího po uplynutí lhůty stanovené v § 4 cit. zákona odpočivné požitky v té míře a potud, pokud by měl na ně nárok podle zákonů uherských platných 28. října 1918. — — —

St-I n e b r o j í proti tomu, že byl podle § 6 cit. zák. dán do pense, nybrž namítá pouze, že žal. úřad dal jej neprávem do pense s účinností od 1. července 1920 a dovozuje v tomto směru, že podle § 12 zák. čl. LXV : 1912 mohl býti dán do pense teprve dnem 1. října 1924, ježto teprve dne 15. září 1924 bylo mu doručeno rozhodnutí o výměře pense.

Tuto námitku stížnosti shledal soud důvodnou.

Podle § 6 a § 7, odst. 1 zákona z 15. dubna 1920 č. 269 Sb. mají se úředníci a zřizenci býv. státu uherského, kteří, ač za to podle § 4 žádali, nebyli trvale ustanoveni ve službách republiky čsl., dáti na odpočinek a mají se jim poskytnouti zaopatřovací požitky v té míře a potud, pokud by měli na ně nárok podle zákonů uherských platných v den 28. října 1918.

Z těchto ustanovení jde tedy na jevo, že uherské zákony platné v den 28. října 1918 jsou směrodatné jak pro otázku n á r o k u na pensi zmí-

něných zaměstnanců, tak i pro otázku výše pense, — a tudíž důsledně ovšem i pro otázku, od které doby mají býti zaměstnanci dáni na odpočinek. Platí tedy o těchto zaměstnancích v plné míře také ustanovení § 12, odst. 1 a 2 zák. čl. LXV : 1912, v nichž jest zřejmě vyjádřena zásada, že pensionování státního zaměstnance jest účinným teprve od prvního dne měsíce, který následuje po doručení úředního rozhodnutí o výměře pense.

Žal. úřad vychází však ve svém rozhodnutí, jak tomu nasvědčují také vývody odvodního spisu, z právního názoru, že ustanovení § 12 zák. čl. LXV : 1912, pokud jedná o době účinnosti pensionování, neplatí pro zaměstnance bývalého uherského státu, pensionované podle §§ 6 a 7, odst. 1 cit. zákona č. 269 z r. 1920 a že tyto zaměstnanci mohou býti dáni v ždý do pense jen s účinností od 1. července 1920. Tento právní názor nemá však, jak plyne z toho, co bylo svrchu uvedeno, v ustanovení § 6 cit. zákona č. 269 z r. 1920 nejmenší opory.

Žal. nemůže zmíněný svůj právní názor odůvodňovati, jak činí v odvodním spise, ani tím, že zákon č. 269 z r. 1920 sleduje účel, aby poměry býv. uh. státních zaměstnanců byly upraveny nejspozději uplynutím lhůty stanovené v § 4 cit. zák. t. j. dnem 1. července 1920 a že tudíž, poukazuje-li cit. zákon k této lhůtě v §§ 5 a 7, nutno mítí za to, že tato lhůta platí také pro dobu účinnosti pensionování, jež bylo provedeno podle § 6 cit. zák. Žal. úřad přehlíží při této své argumentaci, že cit. zákon právě pouze v určitých, taxativě vypočtených případech víže určité právní účinky k uplynutí lhůty stanovené v § 4 — končící dnem 30. června 1920 — totiž právě pouze v případech uvedených v § 5 a v odst. 2. § 7. Z těchto speciálních předpisů obsažených v § 5 a v odst. 2. § 7 cit. zákona, jež týkají se výhradně případů tam taxativě uvedených, nelze však ještě dovozovati, že by lhůta stanovená v § 4 cit. zákona měla právní význam i tam, kde cit. zákon se o lhůtě té vůbec nezmiňuje, a k jejímu uplynutí pozitivním svým předpisem nižádné účinky nevíže. — —

Č. 4882.

Nemocenské pojišťování: * Okresní nemocenská pokladna nemůže odepřítí náhradu nákladů za ošetřování ve veřejné nemocnici jedině z toho důvodu, že šlo o porod.

(Nález ze dne 9. září 1925 č. 16.677).

Věc: Okresní nemocenská pokladna v Č. (adv. Dr. Hendrych z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zsp vyslovila na základě § 66 nemoc. zákona z 30. března 1888 č. 33 ř. z. ve sporu všeob. veř. nemocnice v Č. s okr. nem. pokladnou tamtéž, že pokladna tato jest dle § 8, odst. 3 nemoc. zák. povinna nahraditi útraty vzešlé ošetřováním své členky Marie J. v této nemocnici od 13. prosince 1923 do 10. ledna 1924 za 28 dnů částkou 617 Kč. Rozhodnutí bylo odůvodněno takto: »Dle spisů byla J-ová naposledy před vstupem do nemocnice zaměstnána po 9 týdnů do 22. listo-